

Elinan ja Hannun ystäväkirje 21, 22.03.2013

Elina ja Hannu Heikkilä

PL 189, 53101 Lappeenranta

hannu.heikkila@felm.org

elina.heikkila@felm.org

Elina ven. + 7 921 3328 9573

Elina suom.+358 50 369 9573

Hannu ven. +7 921 3328235

Hannu suom. + 358 50 565 0826

*Taululla kirjoitettuna diakoniakurssimme teema:
Jokainen avioliitto tarvitsee hoitoa. Ei ole
olemassa niin hyvää avioliittoa, ettei se voisi tulla
vielä paremmaksi!*

Rakkaat ystävämme ja esirukoilijamme!

Tervehdys aurinkoisesta mutta talvisesta Keltosta. Tänäkin aamuna (13.3.) lähdin hyvissä ajoin tekemään aamulenkkini ja samalla katselin löytyisikö pajunkissoja. Ei löytynyt, kaikki kissat halusivat nukkua vielä talviuntaan. Tänne on luvattu vielä kuukaudeksi kovia pakkasia, joten pääsiäinen taitaa mennä talvisessa säässä ilman pajunkissoja.

Saavuimme Keltoon heti vuoden vaihteen jälkeen, Hannu Virosta ja minä Suomesta. Elämämme on ollut täynnä erilaisia tapahtumia ja sairastelua pitemmän kaavan mukaan. Paljon olemme tarvinneet rukousta, että jaksaisimme ja saisimme viisautta, miten jatkaa tästä eteenpäin.

Tammikuussa ulkomaanosaston johtaja Rolf Steffansson ja Eveliina Salonen Lähetysseurasta tulivat tutustumaan paikanpäälle tähän Venäjän kenttään ja tapaamaan meitä lähettejä.

Kokoonnuimme kodissamme kolmen päivän

aikana ja saimme jakaa paljon työhön liittyviä kysymyksiä ja ajatuksia. Itse koin tärkeämmäksi kokemuksen, että tulin kuulluksi ja sain tutustua heihin.

Tammikuussa pidimme yhdessä Instituutin sihteerin Larissan kanssa seurakuntien emännille tarkoitetun ruoanlaittokurssin. Tavoitteenamme oli suomalaisten turistiryhmien entistä parempi palvelu. Aamupäivät olivat teoriaa ja iltapäivisin valmistimme aterian ajatellen juuri turistiryhmiä. Kurssi oli innostava, mutta päivät venyivät ja sen jälkeen sairastuinkin flunssaan.

Täällä on ”jyllännyt” kova influenssa epidemia, jopa koulujakin oli suljettuna. Meidän koko talomme (me + yläkerrassa asuva Christina ja Andrey Heikkilän 5-henkinen perhe) oli pitkään flunssan kourissa ja lääkäri vieraili useampaan otteeseen molemmissa Heikkilän perheissä. Onneksi tuo yhteistyö- ja avunantosopimus toimii meidän talossamme.

Sastamalasta saimme vieraita helmikuun alussa Olavi Sorvan johdolla. Hyvältä tuntui olla yhdessä ja nyt meillä on jälleen paljon vaateavustusta, jota voimme lähettää kauemmas Venäjälle. Kiitos kuormasta ja kaikesta muusta!

Piispa Aarre Kuukauppi vietti 60-vuotissyntymäpäiväänsä helmikuussa. Itse sain vastuulleni kirkon ruokapöytien koristelun ja pöydästä vastaamisen. Tehtävä oli mieluisa ja ruoka riitti ja kaikki vaikuttivat tyytyväisiltä. Suomalaisia saapui piispan juhlaan noin 80. Mukana oli mm. Mikkelin Piispa Häkkinen, joka toi juhlaan Suomen kirkon tervehdyksen, oman järjestöemme toiminnanjohtaja Seppo Rissanen sekä monien muiden lähetysjärjestöjen ja herätysliikkeiden edustajia ja tietenkin ystäviä. Juhlassa oli lämmin tunnelma ja tervehdyksiä riitti runsaasti. Syntymä- päivän tuoton piispa lahjoitti stipendi- rahastolle.

Vas. tulk. Aleksei Vimonen. Emerituspiispa Juha Pihkala, Piispa Kuukauppi ja SLS:n johtaja Seppo Rissanen, lahjana uudet kalastusvälineet.

Diakoniakurssin perhetyön osio jatkui kohdallani heti juhlien jälkeen. Liekö seurausta juhlinnasta mutta sairastuin uudelleen ja niinpä me olimme molemmat petipotilaina.

Nyt kuitenkin aurinko paistaa ja flunssat ovat takanapäin. Odottelen tänään (13.3.) Hannua kotiin Suomesta, joten mikäpä sen mukavampaa!!

Taivaan Isän siunausta ja kiitokset muistamisesta ja esirukouksista! Ilman niitä en olisi selvinnyt tammi- ja helmikuusta

T. Elina

Hannu jatkaa 21.3....

Hei! Talvinen ja aurinkoinen on myös Tallinna, jossa tätä kirjettä jatkan.

Muistan hyvin, kuinka viime kirjeessä kirjoitin olevani äärettömän onnellinen. Sen jälkeen tunnelmat ovat olleet hyvin vaihtelevia. Ehkä uskallan sanoa, että meitä on koeteltu. Elina jätti kertomatta, että tuon sairastelunsa lisäksi hän kaatui uudenvuodenaattona ja sai tammikuussa sairaskohtauksen. Ensimmäisestä selvittiin ambulanssikyödyllä ja aivotärähdyksellä, jälkimmäisestä kahden päivän sairaalareissulla. Jumalalle kiitos, kaikki tämä on takana ja kaikki näiltä osin hyvin.

Itse sairastin helmikuussa korkeakuumeisen flunssan ja sen jälkitautina bakteeriperäisen keuhkokuumeen. Niistä on nyt selvitty. Edellisiä hankalampaa on kuitenkin ollut omien voimavarojen hupeneminen ja sen tuomat tuskat. Onneksi työntajamme (Suomen Lähetysseura) on suhtautunut tilanteeseeni hyvin ymmärtäväisesti, olen saanut ammattiapua ja ollut hetken sairauslomallakin.

Seuraavan osuuden laittamista kirjeeseen hiukan emmin. Elinan luvalla sen kuitenkin teen, valaisemaan sitä, kuinka nopeasti täällä välillä tapahtuu ja kuinka kokonaisvaltaisesti olemme Jumalan hyvydestä riippuvaisia.

Kirjoittamiseni keskeytti puhelinsoitto Keltosta. Elina on kaatunut liukkaalla tiellä ja menettänyt tajuntansa. Ambulanssia odotetaan. Rukoilen vain, että meillä olisi esirukoulijoita ja että Elina selviäisi ilman vammoja.

Päätän lähteä mahdollisimman pian Elinan luo Kelttoon. Pakkaan tavarani. Riennän nettiin katsomaan bussien aikatauluja ja ostamaan lippua. Aikataulut näen, mutta lippua en voi ostaa, kun tunnusluvut ovat kotona. Osallistun yhteen työneuvotteluun. Peruutan kaksi muuta. Soitan Elinasta huolehtivalle ystävälle, joka kertoo, että Elinan päätä kuvataan parhaillaan. Haen tavarani majapaikastani ja riennän bussiasemalla rukoillen, että saisin lipun vielä jompaankumpaan tänään lähtevään bussiin. Saan lipun vain neljä minuuttia ennen seuraavan bussin lähtöaikaa, mutta ehdin. Ajatukset ovat sekavat. Mutta sitten helpotun, kun ystävä soittaa, että kuvat kertovat, että ”pääkuori” on ehjä, eikä aivoverenvuotoja. Elina haluaa vain kotiin. Istun bussissa seitsemän tuntia. Kun olen varma, että Elina on palannut kotiin, soitan hänelle lyhyen puhelun. Häntä tilanne harmittaa, mutta rauhoittelen, että nythän on kuitenkin kaikki hyvin. Kotioven avaam illalla kello 23.15. Elina istuu keittiön pöydän ääressä ja olemme kumpikin helpottuneita ja kiitollisia.

Nukun oikein hyvin. Näen unta ensimmäisestä kauniista kesäpäivästä. Aurinko paistaa, linnut laulavat, järven vesi on kevään korkealla ja me Elinan kanssa laitamme kasvimaata.

Se oli hieno uni. Kevättä ja kesäähän me tässä kovasti odottelemme. Elinalla ei siis ole aivotärähdystä pahempaa. Toki päätä nyt särkee (22.3.), mutta tästä selvitään lääkkeillä ja levolla. Vielä kerran, Jumalalle kiitos! Samoin ystävillemme, Andreylle ja Christinalle, jotka huolehtivat Elinasta.

Toki on viime kirjeen muutakin tapahtunut. Virossa olen käynyt kolme kertaa. Olen nyt ollut kohta vuoden myös SLS:n Viron aluepäällikkö. Oli hienoa olla mukana työneuvottelussa, jossa keskustelimme uusien lähetien työnkuvista paikallisen esimiehen kanssa. Hienoa oli se, että puolen vuoden kielenopiskelun jälkeen he kykenivät käymään keskustelua viro kielellä. Se tuntui hyvältä, vaikken itse kaikkea ymmärtänytkään..

Virossa osallistuin tammikuussa papiston päiville. Viron kirkolla on pappeja noin 160, joista noin sata oli paikalla. Kaksipäiväisen kokouksen aiheena oli lähetystyö. Alustajana oli myös Seppo Rissanen, SLS:n toiminnanjohtaja. Samalla matkalla hän kävi neuvotteluja arkkipiispan kanssa ja tutustui muutenkin Viron kirkossa tehtävään työhön. Parasta taisi kuitenkin olla se ilta, jolloin hän istui meidän Viron lähetien kanssa ja saimme keskustella ”pääpomomme” kanssa monista asioista. Myös Elinan kuvailema Rolf Steffanssonin ja uusi kirkollisen työn koordinaattorimme Eveliina Salosen kolme päivää Venäjällä olivat minulle todella tärkeitä.

Muuten työpäivät ovat kuluneet pääasiassa työpöydän ääressä. Valmistakin on tullut, vaikka tekemättömien töiden paine on aika suuri. Tuon sairastamisen takia olen joutunut monia asioita lykkäämään. Toisaalta olen huomannut, että hyvinhän nuo hommat hoituvat ilman minuakin.

Meinasi vallon jäädä kertomatta, että talven suurin saavutus oli toinen sija Instituutin pöytätenniscupissa. Vain ”Kazanin championi” voitti minut.

Iloisin uusi tuttavuuteni on Burjatiasta, Mongolian rajalta kotoisin oleva Aleksander. Hän asuu Kiinassa opiskellen Kiinan nykykirjallisuutta. Aleksanderin äiti on muuttanut Pietariin ja tullut täällä kristityksi. Perhe on kovin kansainvälinen. Sisko asuu Turkissa, yksi veli Moskovassa ja vain yksi veli vanhoilla kotikonnuilla Burjatiassa. Myös toinen veljistä on kääntynyt kristityksi. Aleksander tuli tänne Pietariin äitiään tapaamaan ja saadakseen kasteen. Hänet kastettiin tammikuussa Kelton kirkossa ja siitä alkoi ystävyysme. Pian hän tietysti palasi Kiinaan, mutta kertoi, että siellä on opiskelijoiden joukossa aika paljon kristittyjä. Hänellä oli suure tarve ja halu päästä tuntemaan Kristusta ja kristinuskoa syvemmin.

Tämä tutustuminen oli minulle tärkeää myös siksi, että SLS tukee burjaattien parissa tehtävää työtä Pietarissa. Parin viime vuoden aikana on noin 20 burjaattia kastettu kristityiksi ja heitä opiskelee tällä hetkellä myös Instituutissamme.

Teidän esirukouksiinne ja Taivaan Isän huolenpitoon sulkeutuen,

Elina ja Hannu.